

РЕШЕНИЕ

№ 4281

гр. София, 04.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 19.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ПОПОВСКА, като разгледа дело номер **7240** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за убежището и бежанците.

Образувано е във връзка с подадена жалба от Ш. М. М. – без гражданство, срещу Решение № 400/01.08.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на нея и на малолетните ѝ деца е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Административният акт е постановен след като с Решение № 8864/21.06.2011 г. по адм. дело № 4167/2011 г. състав на Трето отделение на Върховния административен съд е отменил предходно решение на председателя на ДАБ - Решение № 36/28.02.2011 г.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с адвокат К., като поддържа жалбата. Процесуалният представител твърди незаконосъобразност на акта, тъй като административният орган не бил изпълнил задължителните указания на касационния съд, като не изследвал ситуацията в С., „с оглед становището на други съответни международни организации”, не е посочил, „кои са силите в С., които биха могли да предотвратят сериозни изблици на насилие срещу обикновените граждани...”. Твърди, че за жалбоподателя и нейните деца няма сигурност при завръщането им в страната на произход. Представя писмени бележки в този смисъл
Ответникът - председателят на Държавна агенция за бежанците не се представлява и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура приема оспореното решение за правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмени те доказателства, съдържащи се в делото, счита за установено от фактическа страна следното.

От данните, съдържащи се в приетата като доказателства по делото административна преписка се установява, че чужденецът Ш. М. М. е лице без гражданство, с държава на произход С. и с етническа принадлежност кюрд. В Р. Б. е влязла нелегално през месец февруари, 2010 г., заедно с четирите си деца, едното от които към настоящия момент е непълнолетно, а другите са малолетни. По време на проведеното с нея интервю е заявила, че съпругът ѝ е т. нар. „мактумен” (от арабски език – „нерегистриран”) и е останал да работи в С.. На 22.02.2010 г. е подала молба за предоставяне на закрила. Във връзка с тази молба председателят на ДАБ е издал Решение № 36/28.02.2011 г. (л. 25 от делото), с което е отказал да предостави на Ш. М. М. и на нейните деца статут на бежанец и хуманитарен статут. Това решение, както вече се каза по – горе е било отменено от ВАС с Решение № 8864/21.06.2011 г. по адм. дело № 4167/2011 г. в частта относно отказа да бъде предоставен хуманитарен статут. Указанията на касационната инстанция са, административният орган да събере необходимите данни и да изследва наличието на „безогледно насилие” – обстоятелство, което има връзка с разпоредбата на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО и е с по -широкият обхват на защита, различна от предвидената в 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, предвиждаща единствено съществуването на насилие в условие на въоръжен конфликт. Ответникът в настоящото съдебно производство е издал оспореното Решение № 400/01.08.2011 г., с което отново е отказал да предостави хуманитарен статут на жалбоподателя. Това решение е връчено на 05.08.2011 г. и подадената на 16.08.2011 г. жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

Предоставянето на хуманитарен статут е предпоставено от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт – чл. 9, ал. 1 ЗУБ.

Административният орган е мотивирал решението си за отказ да предостави хуманитарен статут с доводи, свързани с обсъждане на актуалната обстановка в С., според информацията, отразена в Справка вх. № 3607/18.07.2011 г. от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ, както и с решението на СЕО (понастоящем СЕС) по дело № С-465/2007 г., относно тълкуването на чл. 15, ал. 1, б. „в”, вр. чл. 2, б. „д” от Директива 2004/83/ЕО. От приложената по делото справка (л. 10) се установява, че източник на нестабилност в С. са започналите в началото на февруари, 2011 г. протести под надслов „дни на гнева”. След пренебрегване на забраната за протест, на 16 март 2011 г. са били арестувани около 35 човека, а два дни по – късно убитите от силите за сигурност четирима протестиращи в [населено място] са провокирали нови протести, за потушаването на които е използвано огнестрелно оръжие и танкове, и са убили други десетки граждани. До 12.07.2011 г. най – често протестите срещу управляващите са провеждани в градовете Х., Д. и Х.. В интервюто жалбоподателят е заявил, че през последните две години е живяла със семейството си в [населено място].

За да постанови решението си ответникът е приел, че: жалбоподателят не е обосновала страх от преследване и не е индивидуализирала заплахата за живота на нея и на децата ѝ;

насилието в С. не е безогледно и изключително, тъй като протестите не обхващат територията на цялата страна и се провеждат веднъж седмично, в дена за молитва; не е налице „въоръжен конфликт; единствено присъствието на територията на С. на жалбоподателя и семейството ѝ не дава основание да се счита, че са изправени пред реален риск да станат обект на заплахата (посегателство), понеже насилието е насочено само към протестиращите. Направен е обобщаващ извод за липса на основания по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 и на ал. 8 ЗУБ, да бъде предостен хуманитарен статут.

Жалбоподателят не оспорва, че по време на проведеното интервю не е посочил конкретни факти и не се е позовал на конкретни обстоятелства, даващи основание да се приеме наличие на пряка и непосредствена опасност от физическо посегателство.

За да бъде квалифицирано едно посегателство като тежко, предвид дефиницията, дадена в чл. 15, б. „в” от Директива 2004/83/ЕО е необходимо наличие на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт. С Решение от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 (Meki Elgafaji и Noor Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie) CEO (голям състав) е дал тълкуване на [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата директива. Според решението на общия съд текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че: „съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Видно е, че макар търсещият закрила да не е задължен да представи конкретни доказателства за това, че е бил обект на заплахи, съществуването на такива заплахи се предполага по изключение само тогава, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Дали насилието е безогледно и е достигнало високо ниво, според Съда се преценява от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба. В процесния случай, предвид съществуващите данни за ситуацията в С. (справката и вкл. напр. – www.actualno.com) обстановката там не може да бъде характеризирана като безогледно насилие, тъй като информацията за реакцията на властите сочи, че насилие се осъществява само по отношение на тези, които излизат на протести на публични места, но не и самоцелно срещу населението като цяло.

Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил дадените от касационния съд задължителни указания. Поради това, жалбата срещу Решение № 400

от 01.08.2011 г. на председателя на ДАБ се явява неоснователна. По отношение на жалбоподателя и нейните деца не са налице условията, очертани, както в чл. 9 ЗУБ, така и в [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата директива.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Ш. М. М. – без гражданство, срещу Решение № 400/01.08.2011 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на нея и на малолетните ѝ деца е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: